

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobci:

- a) **A. P. S.**, narozená dne XXX
b) **nezletilý O. S.**, narozený dne XXX
oba bytem XXX
oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Horčicem
sídlem Nerudova 240/33, 118 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 2. 2019, č. j. MV-147902-3/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 2. 2019, č. j. MV-147902-3/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 120 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se u Městského soudu v Praze domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného ministrem vnitra, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik (dále jen „prvostupňový orgán“ či „Ministerstvo“) ze dne 30. 10. 2018, č. j. VS-3097/835.3/2-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky.
2. Ministr vnitra se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že žadatelka, /nyní žalobkyně ad a)/ neprokázala splnění podmínky podle ust. § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o občanství“), neboť nedoložila výši a zdroje svých příjmů za období od 5. 6. 2014 do 4. 6. 2017, tj. poslední 3 roky předcházející dni podání žádosti (dále též jen „rozhodné období“). Žalobkyně uvedla, že měsíční příjem činí 10 000 Kč na základě dohody o provedení práce a rodičovský příspěvek činí 1 800 Kč měsíčně. Tyto příjmy podle ministra nedosahují dostatečné výše k pokrytí základních životních potřeb žalobkyně, nezletilého syna (žalobce ad b) a dalších osob žijících ve společné domácnosti. Žalobkyně neprokázala, z jakých finančních zdrojů hradila životní potřeby a další náklady a z jí deklarovaného příjmu 9 000 Kč měsíčně v období od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014 nelze předpokládat, že by si žalobkyně vytvořila dostatečné finanční zdroje, ze kterých by hradila výdaje v období velmi nízkých příjmů. Příjmy zletilých synů žijících se žalobkyní ve společné domácnosti nelze považovat za rozhodný zdroj příjmu prokazující splnění dané podmínky, a to z důvodu jejich nepravidelnosti. Nadto nebylo nijak doloženo, že synové žalobkyni finančně podporují, čestná prohlášení jsou v daném případě nepostačující.
3. Dále ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že podmínka dle ust. § 14 odst. 8 zákona o občanství byla dodatečně splněna, když žalobkyně k rozkladu připojila potvrzení Úřadu práce České republiky, dle něž nikdy nepobírala dávky pomoci v hmotné nouzi. Ministr se v napadeném rozhodnutí ztotožnil též s právním názorem prvostupňového orgánu ohledně neúplné integrace žalobkyně do společnosti ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství. Konkrétně žalobkyně nenaplnovala sociální a pracovní složku integrace, neboť se nijak nepodílela na fungování společnosti, činnosti spolků či nepřijala české kulturní tradice. Ohledně pracovní integrace ministr konstatoval, že s ohledem na nízkou míru nezaměstnanosti a pobyt v Praze lze předpokládat intenzivnější zapojení do pracovního procesu trvalejšího charakteru, aby nemusela být odkázána na vyplácení dávek státní sociální podpory (příspěvku na bydlení).
4. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
5. Žalobci předně namítají, že správní orgány se dopustily nesprávného právního a skutkového posouzení věci, když posoudily příjmy žalobkyně jako nedostatečné pro zajištění životních nákladů. Správní orgány hodnotily důkazy v rozporu s jejich obsahem, nepřihlédly ke všem důkazům, které žalobci předložili, nehodnotily je ve vzájemné souvislosti a při jejich hodnocení překročily meze správního uvážení.
6. V *prvním žalobním bodu* žalobci namítají, že stran splnění podmínky dle ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství prvostupňový orgán považoval žalobkyni deklarovaný měsíční příjem ve výši 10 000 Kč a rodičovský příspěvek ve výši 1 800 Kč měsíčně za nedostatečný pro vedení běžného života. Prvostupňový orgán však podle žalobců nezahrnul do své úvahy všechny příjmy domácnosti (příspěvky na děti ve výši 500 – 700 Kč měsíčně, rodičovský

příspěvek ve výši 7 600 Kč měsíčně a příspěvek na bydlení ve výši 4 000 – 6 000 Kč měsíčně). Dále správní orgán neuvedl, jaká částka by s ohledem na životní situaci žalobců byla dostatečná, aby nebudila pochybnosti. Správní orgán nadto nevzal v potaz skutečnost, že žalobkyně byla v rozhodné době na mateřské dovolené, což odráží výši jejích příjmů. Žalobci dále namítají, že nemají měsíční náklady, jako je nájem, hypotéka, náklady na MHD, neboť vlastní automobil a také byt. Příjmy žalobkyně jsou tak spolu s pobíranými dávkami dostatečné. Žalobkyně dále uvádí, že oba její zletilí synové pracují a přispívají ji na jídlo a další náklady společné domácnosti, byť žalobkyně nemůže tuto částku vyčíslit. Stejně tak se otec starších synů podílel na nákladech na výživu a bydlení, avšak žalobkyně se cítí být neoprávněna žádat od bývalého manžela doklad o výši těchto příspěvků. Žalobkyně považuje požadavek na prokazování dalších příjmů za diskriminační. Žalobkyně byla v rozhodné době na mateřské a rodičovské dovolené a tato situace by měla být reflektována správními orgány. Smyslem ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství nadto není udělování občanství pouze majetným žadatelům – i proto zákon neuvádí žádnou hranici pro konkrétní výši příjmů.

7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí se správními orgány, že nebyla završena její integrace ve společnosti dle ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství, což považuje za překročení mezí správního uvážení. Žalobkyně doložila, že v rozhodném období podnikala, starala se o rodinu a pracovala i v době mateřské, respektive rodičovské dovolené. Žalobkyně dále považuje úvahu ministra ohledně sporného nabytí (z hlediska nákladů) vlastnictví k autu a bytu a o častých cestách na dovolenou za nepřezkoumatelnou. Tyto skutečnosti nemohou jít žalobkyni k tíži, pokud jde o její pracovní integraci. Nadto byt žalobkyně nabyla před rozhodnou dobou v roce 2012, tedy v době, kdy podnikala s bývalým manželem, a automobil v době vydání napadeného rozhodnutí již nevlastnila. K sociální integraci žalobkyně uvádí, že v rozhodné době pečovala o novorozené dítě a neměla tak možnost žít společenským životem jako matka samoživitelka. V životopise též uvedla, že ctí české kulturní tradice, slaví Vánoce, Velikonoce a další svátky a se sousedy udržuje přátelské vztahy.
8. V závěru žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu, podle níž nelze při aplikaci právních předpisů opomíjet jejich účel a smysl a je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu.
9. Žalovaný v písemném vyjádření předně uvádí, že žalobní námitky korespondují s námitkami uplatněnými v podaném rozkladu a tyto byly v napadeném rozhodnutí vypořádány. K první žalobní námitce žalovaný znovu konstatuje, že žalobkyně dostatečně neprokázala výši a zdroje svých příjmů za rozhodné období. Z předložených podkladů vyplynulo, že žalobkyně pracovala zejména na základě dohod o provedení práce a základ daně v roce 2014 činil 86 087 Kč, v roce 2016 činil 60 000 Kč a v roce 2017 pak 100 000 Kč. Tyto prostředky nedosahují výše ani finančního zabezpečení pro běžné náklady jedné osoby, natož pak dalších osob v domácnosti. Průměrná roční spotřební vydání domácnosti činila v roce 2016 částku 125 947 Kč na osobu, tedy 10 832 Kč měsíčně. Nedostatečné příjmy žalobkyně mohly být také důvodem pro dlouhodobé vyplácení příspěvku na bydlení v řádech tisíců korun. S ohledem na výši hrubé mzdy před rozhodným obdobím ani nelze mít za to, že by žalobkyně mohla mít dostatečné úspory, ze kterých by financovala náklady v období nízkých příjmů. Žalovaný dále doplnil, že požadavek na prokázání transparentnosti příjmů osob žádajících o udělení českého státního občanství je

dlouhodobě akcentován správními soudy. Žalobkyně však nedoložila žádný doklad, ze kterého by bylo patrné, že ji zletilí synové či bývalý manžel finančně podporují.

10. Ke druhé žalobní námitce žalovaný doplnil, že dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, č. j. 10 A 6/2017-28, nelze výdělkové poměry cizince bez dalšího považovat jako jednoznačný ukazatel pracovní integrace. Předpokladem pro úspěšné završení pracovní integrace je navázání pracovního poměru dlouhodobého charakteru. Žalovaný je přesvědčen, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků s takovým projednáním ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
15. V dotazníku k žádosti o udělení občanství žalobkyně uvedla měsíční příjem ve výši 10 000 z dohody o provedení práce a rodičovský příspěvek ve výši 1 800 Kč do srpna roku 2018 (č.l. 2). Z přehledu vyplacených dávek SSP vyplynulo, že žalobkyni byla v období od prosince roku 2014 do dubna roku 2017 vyplacena částka 189 160 Kč ve formě rodičovského příspěvku a v období od prosince roku 2014 do července roku 2017 částka 118 146 Kč jako příspěvek na bydlení (č.l. 13). Z Platebního rozpisu č. j. 559138/18/AB (č.l. 24) soud zjistil, že žalobkyni byla vyplacena částka 48 920 Kč ve formě přídatků na dítě (č.l. 24). Z dohody o provedení práce ze dne 25. 6. 2016 soud zjistil, že žalobkyně měla mít v období od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2016 měsíční příjem 10 000 Kč (č.l. 14). Z dohody o provedení práce ze dne 1. 5. 2017 soud zjistil, že žalobkyně měla mít v období od 1. 5. 2017 do 31. 12. 2017 příjem 500 Kč/hodinu za každý kalendářní měsíc (č.l. 14). Podle dohody o provedení práce ze dne 3. 1. 2017 měla žalobkyně v období od 1. 1. 2017 do 30. 4. 2017 pobírat měsíční příjem ve výši 5 000 Kč. Dle Dodatku k pracovní smlouvě ze dne 1. 1. 2014 měla mít žalobkyně v období od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014 měsíční příjem 9 000 Kč (č.l. 14). Podle platebního výměru ze dne 13. 4. 2015 měla žalobkyně za zdaňovací období roku 2014 základ daně ve výši 86 087 Kč (č.l. 16). V roce 2016 pak podle platebního výběru ze dne 8. 4. 2017 měla základ daně ve výši 60 000 Kč (č.l. 16) a v roce 2017 podle dodatečného platebního výměru ze dne 1. 6. 2018 činil základ daně 100 000 Kč (č.l. 23). Žalobkyně dále doložila Potvrzení o výši měsíčních příjmů od společnosti SEKVOJOVEC s.r.o., dle něž měla žalobkyně měsíční příjem v období od května roku 2017 do února roku 2018 celkem 100 000 Kč (č.l. 23). Z dodatečného platebního výměru za období roku 2017 a výpisu z účtu žalobkyně vedeného u Raiffeisen Bank dále soud zjistil, že žalobkyně obdržela částku 57 012 Kč jako daňový bonus (č.l. 23).
16. Z hlediska pravidelných nákladů soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně za rok 2015 hradila náklady na bydlení ve výši 31 428,318 Kč a náklady na elektrickou energii ve výši 17 724,13 Kč, za 2016 hradila náklady na bydlení ve výši 34 383,253 Kč a náklady na elektrickou energii ve výši 24 342,11 Kč a za rok 2017 hradila náklady na bydlení ve výši

28 217,241 Kč a náklady na elektrickou energii ve výši 18 482,66 Kč (č.l. 23). Dále pak žalobkyně do spisu založila listiny prokazující příjem jejích zletilých synů a výši příspěvků na děti ve výši zhruba 700 Kč, 700 Kč a 500 Kč měsíčně (č. l. 24).

17. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
18. Podle ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.
19. Podle ust. § 14 odst. 8 zákona o občanství Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže, že jeho pobyt na území České republiky v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi. Výrazným zatížením systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi se rozumí, že žadatel je převážně závislý na dávkách poskytovaných ze systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi, pokud se nejedná o osobu, která je vyloučena z výkonu výdělečné činnosti z důvodu svého zdravotního stavu, připravuje se na budoucí povolání, nebo čerpá mateřskou či rodičovskou dovolenou, nebo soustavně pečuje o jinou osobu, která je na takovou péči odkázána.
20. *V prvním žalobním bodu žalobci namítají, že splňují podmínky ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství. Z tohoto ustanovení vyplývá, že povinností žadatele je prokázat výši a zdroje svých příjmů a že ze svých příjmů odvádí daň. Blíže tuto povinnost zákon neupravuje. Není tak bez dalšího povinností žadatele prokázat, že disponuje určitou (minimální) výší příjmů. Není ani jeho povinností prokazovat své náklady. Z teleologického hlediska tak toto ustanovení nesměřuje ke zjištění „majetnosti“ žadatele, ale pouze ukládá povinnost prokázat původ a výši svých tvrzených příjmů. Prokázání i výše nákladů lze po žadateli požadovat pouze v případě, že jím tvrzené příjmy by nepostačovaly ani na hrazení základních životních potřeb (pohybovaly by se například pod úroveň životního minima), a to z důvodu, aby bylo postaveno najisto, že žadatel hradí své potřeby ze zdrojů, které získal legální cestou, jinými slovy, aby byly odstraněny pochybnosti o nízké úrovni příjmů a jejich dostatečnosti k hrazení základních životních nákladů žadatele. Touto optikou na dané ustanovení pohlíží i komentářová literatura: „Sedmý odstavec nestanovuje konkrétní výši příjmů, kterou by úspěšný žadatel měl dosahovat, ale zakládá jen povinnost prokázat příjmy a jejich zdroje a dále prokázat, že z uváděných příjmů odvádí řádně daň. Toto ustanovení dle mého názoru a s výhradou podmínky, aby žadatel nepředstavoval zátěž pro sociální systém uvedené hned v následném osmém odstavci, ani nebrání žadateli nemít žádné příjmy. Smyslem dané podmínky určitě není snaha podmínit úspěšné žádosti o udělení českého občanství finanční úrovní žadatele, ale to, aby české občanství nebylo udělováno žadatelům, kteří se pohybují na pomezí legality či za její hranicí.“ (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 97.), i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 368/2018-40 uvedl:*

„Jistě nelze apriori vyloučit situace, v nichž i výše nákladů (výdajů) žadatele o státní občanství může s ohledem na okolnosti věci představovat informaci, která může mít pro správní orgán význam (a to např. z hlediska povahy příjmů či jejich zdroje nebo způsobu jejich dokládání). Tomu ostatně svědčí i výzva stěžovatele předložená žalobkyněmi při jednání u městského soudu. Nejedná se však o informaci, která je k posouzení žádosti o státní občanství bezvýjimečně nutná, jak z napadeného rozsudku městského soudu fakticky plyne. Jistě nic nebránilo žalobkyni a), aby v rámci reakce na výzvu stěžovatele uvedla vedle příjmů též své životní náklady (výdaje), pokud se domnívala, že to může mít pro posouzení věci význam. V dané věci ovšem nebylo povinností stěžovatele, aby ji vyzýval k doložení výdajů. Požadavek zjišťovat bez dalšího i životní náklady (výdaje) žadatelů o státní občanství by v podstatě znamenal i nutnost posouzení jejich celkové majetkové situace (životní náklady se dají hradit z úspor či prodeje majetku). To by se však již zcela přičilo smyslu daného ustanovení ve vztahu k poučovací povinnosti stěžovatele. [...] V návaznosti na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelem i v tom, že žalobkyně a) své příjmy doložila netransparentně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 55/2007-77, je transparentnost příjmů žadatele významným integračním znakem, který je v průběhu správního řízení zjišťován. Pochybnosti o transparentnosti doložených příjmů vyvstávají nejen ze skutečnosti, že se jedná o příjmy mimořádně nízké, ale především z toho, že stěžovatelka sama v rozkladu přiznala, že neuvedla všechny své příjmy a nově doplnila, že v předmětném období vykonávala na základě dohody o provedení práce administrativní práce (přípravu dokumentů pro účetní apod.).“

21. Soud ve smyslu shora uvedené judikatury posuzoval, zda žalobkyně řádně doložila výši a původ svých tvrzených příjmů. Ze shora uvedených listin, jež jsou obsahem správního spisu, soud uzavírá, že tyto prokazují tvrzené příjmy žalobkyně. Dohody o provedení práce podpořené platebními výměry, z nichž je patrné, že základ daně koresponduje se mzdou, na kterou by dle dohod měla žalobkyně nárok, potvrzeními o výši měsíčních příjmů a výpisy vyplacených dávek státní sociální podpory jsou dostatečnými podklady, pro prokázání tvrzeného příjmu. Žalobkyně tak doložila své příjmy transparentně.
22. Zbývá tak posoudit, zda se celkové příjmy žalobkyně za rozhodné období, nepohybují hlouběji pod hranici životního minima, potažmo minimální mzdy. V tomto směru lze poukázat znovu na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu (právní věty), z něhož vyplývá: *„podmínka prokázání výše a zdroje příjmů za období posledních 3 let (§ 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky), není u žadatele o státní občanství splněna tehdy, jestliže jsou jeho veškeré tvrzené a řádně prokázané příjmy mimořádně nízké (nedosahují ani výše minimální mzdy či životního minima rodiny).“* Pro tento účel je třeba konstatovat, že za příjem z hlediska prokázání, zda se žalobkyně a její rodina nepohybuje na pomezí hranice životního minima, nelze považovat pouze příjem ze závislé činnosti, ale též další příjmy (hranicí minimální mzdy se zde soud nezabýval, neboť byla žalobkyně v rozhodném období na mateřské a rodičovské dovolené). Podle výše citovaného ust. § 7 odst. 2 zákona o životním minimu se za další započitatelné příjmy pro výpočet životního minima považují i dávky státní sociální podpory (v případě žalobkyně tedy rodičovský příspěvek), výjimkou je zde příspěvek na bydlení, který není započitatelným příjmem. Tyto další příjmy však žalovaný, ani prvostupňový správní orgán ve svých rozhodnutích nezohlednily a pouze se omezily na konstatování, že výše příjmů žalobkyně je nedostatečná k pokrytí životních nákladů obou žalobců a dalších osob žijících ve společné domácnosti. Správní orgány ve svých rozhodnutích zcela rezignovaly na porovnání konkrétní výše příjmů žalobkyně s jejími měsíčními výdaji. Správní orgány rovněž neporovnaly celkové příjmy žalobkyně s aktuální částkou životního minima ve

smyslu již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak není zřejmé, z jakých důvodů správní orgány považovaly příjmy žalobkyně za nedostatečné pro splnění podmínky ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství. Z prvostupňového rozhodnutí sice plyne, že správní orgán porovnával příjem žalobkyně s výší minimální mzdy pro daný rok, avšak již nevzal v potaz, že žalobkyně byla na mateřské, potažmo rodičovské dovolené a tuto skutečnost nijak nerefletoval při posuzování výše příjmů žalobkyně. Takový přístup je dle soudu neadekvátní. Z hlediska splnění podmínky dle ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství je třeba zohlednit, že mateřství je skutečností, na základě které lze důvodně předpokládat, že žadatelka – matka, v době, kdy se stará o novorozené dítě, objektivně nedosáhne nezbytně svými příjmy na úroveň minimální mzdy. Byť se soud ztotožňuje se žalovaným, že by pro žalobkyni nemělo být problematické opatřit doklad o tom, zda otec přispívá na výživu svých synů, nemůže pouze tato skutečnost odůvodnit závěr, že žalobkyně své příjmy neprokázala. Pro doplnění soud uvádí, že zahrnutí dávek státní sociální podpory do posuzovaných příjmů z hlediska životního minima rodiny nepředstavuje nedůvodnou zátěž pro sociální systém ve smyslu ust. § 14 odst. 8 zákona o občanství, neboť žalobkyně prokázala, že v rozhodném období čerpala mateřskou, potažmo rodičovskou dovolenou. Ostatně dodatečné splnění této podmínky vyslovil i ministr vnitra ve svém rozhodnutí o rozkladu.

23. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že správní orgány nedostatečně posoudily majetkovou a životní situaci žalobkyně. První žalobní bod shledal soud tedy důvodný.
24. *Ve druhém žalobním bodu žalobkyně nesouhlasí se správními orgány, že nebyla završena její integrace ve společnosti dle ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství. Zde soud odkazuje na výše citované ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství: Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14. Jedná o demonstrativní výčet složek integrace, tj. nemusí být všechny současně splněny, aby bylo možné považovat svazek mezi žadatelem a státem za pevný, naplňující výše uvedenou podmínku. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 12. 10. 2018, č. j. 5 A 2/2018-56 konstatoval, že ust. § 13 odst. 1 zákona o státním občanství zakotvuje obecný předpoklad pro udělení státního občanství cizince, a to jeho integraci do společnosti v České republice. Zároveň uvádí demonstrativně (s ohledem na užití slova *zejména*), k jaké integraci na území České republiky může správní orgán přihlídnout, čemuž odpovídá i důvodová zpráva k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, dle níž „Vedle taxativně stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky je do nové právní úpravy výslovně zakotveno to, že jako k předpokladu pro udělení státního občanství bude ze strany ministerstva v řízeních o udělení státního občanství České republiky přihlíženo k integraci žadatele do české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní (uplatnění žadatele na trhu práce), rodinnou (intenzita a počet rodinných a osobních vazeb žadatele na státní občany České republiky, resp. jiné osoby trvale žijící v České republice) a sociální (např. podíl na fungování společnosti, činnost v občanských sdruženích, a míra jeho zapojení do společenského života, přijetí kulturních tradic). Všechny tyto skutečnosti mohou mít vliv při prokázání, zda osoby žádající o udělení českého státního občanství prokážou plnou integraci do české společnosti; k prokázání integrace však bude postačovat naplnění i pouze jednoho předpokladu.“.*
25. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, „[...]účastnice řízení sice má vazby na státní občany české republiky, když její oba starší synové po dosažení zletilosti nabyli státní občanství České republiky [...] avšak u její integrace z hlediska pracovního lze konstatovat, že sice byla započata,

ale [...] nebyla však završena.“ Z této argumentace vyplývá, že žalovaný považuje rodinnou integraci za naplněnou, avšak z důvodu nenaplnění pracovní (a rovněž sociální) integrace žalovaný považuje podmínku ust. § 13 odst. 1 za nenaplněnou. S tímto názorem se soud s ohledem na již výše uvedené neztotožňuje. Druh pracovního poměru (dohoda či pracovní poměr na dobu určitou či neurčitou) je volbou žadatele o státní občanství. Rozhodne-li se žadatel tak, že preferuje výkon práce např. skrze dohodu o provedení práce, nemůže tato volba bez dalšího znamenat nenaplnění podmínky pracovní integrace. Specifickou v posuzovaném případě je skutečnost, že do rozhodné doby spadá mateřství žalobkyně a její následná péče o nezletilého syna, která mohla ovlivnit volbu výkonu práce. Z tohoto důvodu shledal soud i nutnost nového posouzení podmínky integrace žalobkyně do společnosti ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství.

26. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu, že správní orgány nevzaly v potaz životní situaci žalobkyně (mateřství) a nezohlednily všechny její příjmy v rozhodném období.
27. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm se žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat splněním podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 7 zákona o občanství, zejména pak zdůvodní, jaký příjem (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 368/2018-40) s ohledem na životní situaci žalobkyně (mateřství v rozhodném období) považuje za dostatečný pro hrazení základních životních potřeb žalobkyně a její rodiny a následně posoudí, zda žalobkyně při zohlednění veškerých relevantních příjmů této částky dosahuje. Rovněž žalovaný s ohledem na závěry vyslovené v tomto rozsudku opětovně posoudí, zda žalobkyně splňuje podmínku dle ust. § 13 odst. 1 zákona o občanství.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 x 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby za každého ze žalobců [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále paušální náhrada ve výši 2 x 300 Kč za každého ze žalobců podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. S ohledem na aplikaci ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle něhož za společné úkony při zastupování více osob náleží advokátovi mimosmluvní odměna za každou zastupovanou osobu, avšak snižená o 20 %, činí mimosmluvní odměna za zastoupení pouze 80 % z celkových 12 400 Kč, tedy 9 920 Kč. Odměna za zastoupení tak spolu s paušály činí celkem 11 120 Kč. Zástupce žalobců není plátcem DPH, žalovaný je tak povinen zástupci žalobců uhradit na nákladech řízení částku 17 120 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu